

Οι πειρατές

ΤΟΥ Λουδοβίκου Μπουσενάρ

ΠΕΡΙΑΝΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ, — "Εντούτοις την περιόδου, τετραπερατό και διαβολικόν, ο Φρικέτος, γυρίζει τα πόδια του στην πόλη της Αθήνας. Σε κάθε έρημο και άστερος συναντείται με τον τρομερό ληστή Σμίθ και παίζει μαζί του χωρίς γραφήναντας ή από τον μικρό έκεινο διάδολο. Την ίδια στιγμή δύνανται προβλύσσεις μερικοί δεσμούμενοι, που κατατηστούν τόν ληστή, καὶ ταὶ πράγματα δρύζειν νέ γίνονται σοδαρά... Ο Σμίθ συλλαμβάνεται καὶ κατορθώνει νέ δραπετεύσην διέλεισαν. Τότε οι δάσους μικροί, δινέξεται, συλλαμβάνοντας τόν Φρικέτο. Τη νόχη δύνασαι, ἐνώ κομμούμαται στό δάσος, ο Φρικέτος κατορθώνει νέ δραπετεύσην διέλεισαν. Ένα μέτρο χρωστώντας για λάθος, ο Φρικέτος τόν σώζει, χάρις και στήν διέμεσσα τού ληστού Σμίθ, που φένει στό μεταράσσοντα στόλο των πολιτών.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Είστε πολὺ καλός, σέρ! Επειδή με μάτλακές διέταξαν τού Φρικέτο..

—Είμαι λογικός, μαστρο-Φρικέτο! Θά γίνανται κρήμα νά εξεγραφής διά τόν κατάλογο τῶν ζωντανῶν, ένας ένας τέτοιος δαιμονισμένος νεαρός με δάσια τάστα!

—Μὲ καταύπορεώντες μιλερ-Σμίθ!... Δὲν δέξιει δά νά γίνεται τέσσος λόγος και τέσσοι επιτανοί, γιά μερικές γροθιές και κλωτέις πού σύντηξε εξαπέτειλα...

... μὲ τόπο τέχνη, μά κι' ἐπαγγελματική εύσυνειδησία, πού δέν τήν ξαναεΐδα ποτέ μου, μαστρο-Φρικέτο! διέκοψε με εἰλικρίνεια δι γίγας. Μά διά δάρησσομε αὐτό, κι' διά περάσσουμε στό διάλογο: Χωρίς τήν έπειθασί σου, καὶ δίχως τό διογόνο ποτό πού ποδησσεις τόπο, έξαπαντος θά με τσάκωναν οι πόλισμαν, άνατθητος καθώς ήμουν!... Καὶ σίγουρα τή στιγμή αὐτή, ἀντί νά σου μιλῶ, θά βρισκόμουν μετέωρος μεταξύ τού γαλάζιου ουράνου καὶ τῆς χλοερής γης, μ' ἔνα γλυστερό σκοινί περασμένο σφιχτά στό λαμπρό μου!...

Στρέφοντας διάρκεια διάρκεια πρός τούς καθηγησαμένους πειδά συντρόφους του, εγράψαντα:

—Λοιπόν, Βλάμπηδες μου, δάρησσοι μάχον κι' ἀπείροστο, τόν νεαρό αὐτόν Φραντζέζο!... Τού χρωστάσα εύγνωμοσύνη ἀπειρο, κι' διάρκεια διάρκεια στον χρωστάσει κάτι, έννοει και λά τό επειτηρών...

—Ναι!... Ναι!... Σύμφωνοι μαζύ σου! Φωνάζει τόν διλο, διπή τόν διλο έκενον. Τόν τέξεινει μαστρο-Φρικέτος!... Θά σε δεσμούσαμε!...

—Α, όχι! διαμαρτυρήθηκε ζωρά δι Φρικέτος, διέμεσα. Δὲν τόν έκερμασσας βέβαια τόν διμήρωπο, γιά νά μού τόν έσανακομάσσετε πάλι!... Καὶ δὲν είναι ντροπή σας διλλωστε, νά τό βάζετε εσεῖς—κάπου τεντακόδαι δλοι σας—μ' έναν μονάχο δυστυχίσμενον;

—Δὲν είναι δύστυγησμένος!... Είναι κλέφτης!... οδρλιαίσει ξανά δόνιος Δὲν θέλουμε διμηρώπου μαστρο-Φρικέτο!... Πρέπει νά τιμωρηθή! Θάνατος στόν κλέφτη!...

Ο Φρικέτος είλεις, —ότε, διτή ή πεπονιά τοι! Σμίθ ήταν δίκετη νά συνιεράξτη μια βίαια διαβίσια μαστρο-Φρικέτος τόν διλο, γιατί περιωρίζαντοσσαν δίλοι μονάχα νά φονάζουν, χωρίς δάκρυα κανένας τους, κι' νά πονούσῃ, διπειλητικό, πούς τόν έσπαλωντας κατόπικο!. Καόπτας διμάραν, γιά πάνη έσπατο τού αὐτές της περαστηρήσεις, του, καὶ δὲν έθυγαλει μαλιά..

Ο κατάδικος έπιωμεταξύ, δρχισε νά συνέρχεται έντελως, Ξερίχεις γύρω τόν έκθεμα, διφηριμένα βλέμματα. Ήταν ένας δύναρος περίπου σαράντα χρόνου, με μακριά μαδάν γένεια, διγένεια, καὶ μπεριεύμαντα μαλλιά, ήλιοιψημάτινο ποόσωπο, κι' δάκαρθριστης έντελώς έθνικότητος.

Τοαύλησε λίγες κοινά, φορδεσιες, καὶ σχηματίστηκαν τόν διάστασην τού διαβολού, ούτε τούς, κατόπιν τάς τάς τοι τού Φρικέτου νά έγονται τή Γαλατική λέξη «εισόσι».

—Διάσπολε! μουρμούρισε κατάπληκτος δι Φρι-

κέτος. —Ἔχει γούστο νά είναι συμπατριώτης μου, αὐτός δι πρώην κρεμασμένος!.. Μά διν συμβατήν αὐτό, είναι ένας λόγος περισσότερος νά τόν έκολλήσω πού τά νύχια τών λυσσασμένων αὐτών!

Κατά τό διαστήμα αὐτό, διάρκεια διάρκεια εστήσει φιλοκουρέα, με τήν δέσμωσια μένη πάλι διάδα τών συντρόφων του. Ήταν φανερό, διτή προσπαθούσε με κάθι τρόπο νά τούς πείσην νά χαρίσουν τή ζωή καὶ στόν διλον. Ήταν μια δύστοκη προσπάθεια δημός αὐτή, καὶ χρειαζόταν περισσότερο τήν άστρη πειστικότητα ένδος διπλωμάτου, παρά τό βίαιο καὶ τραχύ λειλάνγο τού διλού. Ήταν διάρκεια διάρκεια λειλάνγο στρατηγού ληστού ληστού πού πάθειρον!

Γι' αὐτόν τό λόγο, δι στηρηκέραλος καὶ πεισματάρης δηλος έδειχνεις σημεία διμοντομησίας κι' όρης, διλλά χωρίς ουγχρόνιας νά τόλμη μαζί καὶ νά έναντική φανερά στις προθέσεις τού ληστού. —Ἔτοι, ή κατάστασις έμενε βέθας έκκρημής, διλλά κι' έπικινδυνού συχρόνων.

Εδύνχως, μια Εμπινεισις ήρθε στόν Φρικέτο, καὶ ξεφώνισε:

—Μίστερ Σμίθ, κάντε σάς παρακαλώ σ' αὐτόν τούς κυρίους, τήν έχης λογική παραπήρης; Καπηγορούν γιά κλοπή, αὐτόν τόν φωναρίθιαλο!... Όστροσ, θά μηδελά ματή πιστού μου νά ξέρω, τί πράγμα τούς έκλεψε!.. Γιατί, μεταξύ μας έχνοεται, φαίνεται τόσο δηλίθιος, τόσο διπλακωμένος, ώστε είνε δύναμις νά κλέψη καὶ μάτια καρφίτσας καν!.. Αὐτός είνε σωστός δημόρος... Πιο δηγούρις κι' διπή τούς διμροποφάγους δάκρημη!... Είνε ζήτημα, διαίξειελ-δλόκηληρος αὐτός—πού μισού σκοινί, μέ δι πού πού θά τόν κρεμάσσουν!.. Κι' αὖφα στάθηκε τόσο τυχερό σε μένα τό σκοινί του, διαίσωση κι' αὐτόν τό διλο!.. Μήν τόν ψώνεις λοιπόν, πιο πάνω στόν δέρα, καὶ πιο πάνω από πάρι τούς διλούς... Είναι μάτι την γι' αὐτόν, πού—μά την δάληθεια—ούτε τήν δέξιει, μά ούτε καὶ τή πήπουεια!..

Ο γιαγαδώσωμας ληστής έξεπιάσει σε βροντερά γέλια. —Α, μά ή έχηπνάδα κι' ή τσαχτινά αὐτόν τού μαστρο-διαβολο-φρικέτο, τήν δημάρτηληλα! Ή έθυμιός τού Σμίθ, μεταδθήκε καὶ στόπις έξαγρωμένους συντρόφους του: —Όλοι γελούσαν τόρα, διγως έχνοεται οι περισσότεροι νά έφερουν, γιά πιο λόγο γελούσαν!

—Τό δάκρύστε αὐτά, βλάμηδες μου; ξεφώνισε τότε δι ληστής, έξακολουθώντας νά γελήση. Καὶ παραδέχεται, διτή δικανάδινος λαιμουδέπτης—πού τούλινε δάκρυα τόν λαυδιά αὐτόν τού διαπλωμένου τέξτηλεμαν—τήν ιδιοκτησία του;

—Ναι!.. Ναι!.. Μά νά κρεμαστή μέ διώτην!.. ξεφώνισεν έκενοι, διχιώς δώμας πού την προηγούμενή των λύσσασα, διλλά πολύ πιο μαλακωμένοι.

—Τήν δήν κρεμασμένος, μά έκερμαστήκε σάναν διπό διθανά μα καὶ ζή σάν διπό διθανά μα πάλι! έπεινεις διάρκεια διάρκεια κι' εύγαριστος θά σάς χαρίση τόν κανανθίνον λαυδόβετη του, τό σκοινί τού δηλαδή, σωστό «σκοινί κρεμασμένου» πειά!.. Καὶ έρετε τή βασιματορύγες καὶ γούρικες ίδιοτήτες, έχει ένα τέτοιο σκοινί... —Οποιος κατέχει ένα τόσο δά δοματάκι διπό αὐτό, μόλις λίγες κλωτέες τόν δικόμι, διποτάσει περιουσία μεγαλύτερη!

Η παγκοσμία σχεδὸν πρόληψης έπεινε διάρκεια διάρκεια διαθικέρεια διδίότεις τών σκοινίδων τόν άνθρωπους τέξεινεις δικούσαν τόν διαπλωμένους τους.

—Ετοί, κι' διλλωδί, δικό μας πειστήκεις τήν διεπέιρησης! πειστήκεις τήν διεπέιρησης! Ας τόν πρεπεισμόυσιεις, μά σιγομούσιοντάν τόν διαθικέρειας!

—Κρεμαστότες τόν διλού, θά τελειώνουμε! Καὶ πρόσθιτος τόν διλού, φωνάζει τήν διαβολο-ληστή τού διλού, σερήπεια τήν διλού, διασπάτησε τήν διλού, διαβολο-ληστή τού διλού, θά τελειώνουμε!

—Κρεμαστότες τόν διλού, θά τελειώνουμε! Καὶ πρόσθιτος τόν διλού, φωνάζει τήν διλού, διαβολο-ληστή τού διλού, σερήπεια τήν διλού, διασπάτησε τήν διλού, διαβολο-ληστή τού διλού, θά τελειώνουμε!

—Μπρόσι.. Χαρήστε του τή ζωή!.. Ή τέσσερες δργινές σκοινίδων τόν διλού, φωνές, κι' δι πούσαν περισσότερα τόν δι πολιθρόδιαρο του!

—Εστω!.. Ας μάς δώση τό σκοινί του!.. δικούσαν πρότηκαν τότε πάμπολταν, φωνές, κι' δι πούσαν περισσότερα τόν δι πολιθρόδιαρο του!

—Δέν έχουμε δρεις νά κρεμαστούμε δάκρυα, σύντηξης, ούτε αὐτόν, ούτε ένα! Εργάνωσε λαμπτοκοτώντας διπό τήν διαθηκή τού δι Φρικέτος. —Ωστόσο, σάς

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ

εύχαριστω πολύ, κύριοι, γιατί την καλωσόνη σας απέναντι του κι' απέναντι μου!..

▼

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΩΝ ΘΑΜΝΩΝ. — ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΛΗΣΤΡΙΚΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ. — ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΠΟΥ ΔΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΥΡΡΕΛΑ. — Ο ΦΡΙΚΕΤΟΣ ΝΑΥΑΓΟΣ. — Ο ΦΡΙΚΕΤΟΣ ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ. — Ο ΦΡΙΚΕΤΟΣ ΕΝΩΜΕΤΑΙ ΜΕ ΕΝΑ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΧΡΥΣΩΡΥΧΩΝ — Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ. — Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ ΤΟΥ. — ΤΙ ΠΡΑΓΜΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΒΡΗ ΕΝΑΣ ΛΕΥΚΟΣ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΓΙΝΕ ΑΓΡΙΟΣ, ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΦΛΟΙΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΜΟ ΕΝΟΣ ΔΕΝΔΡΟΥ «ΚΟΜΜΕΑΣ»

Πριν παρακολουθήσουμε τὸν Φρικέτο στὶς νέες του περιπέτειες, ἐπάνω στὴν Αὔστραλιανή ἡπειρο, δις ἀνοίξουμε μιὰ μικρῆ παρένθεσι. Στὴν παρένθεσι αὐτῇ, θὰ ἔγγρήσουμε μὲ λίγα λόγια ἀπὸ ποὺ ἔρχονται δι Φρικέτος, κι' ἡ ζητούμε εἶτε στὴν ἀφορμήν αὐτή ἡπειρο:

Λοιπόν, πρὸ διώγων μηδὲν δι νεαρὸς Παρισινὸς τυχοδιώκτης βρισκόταν στὴν νῆσο Μπόρνεο. Εἶχε κατορθώσει στὴν περιπετειώδη περιπλάνη του σ' δόλον σχεδόν τὸν κόδομο—νὰ ἔπεσῃ καὶ στὸ δάθιο αὐτὸν μεγαλόνυμο, τὸ ληστοκρατούμενο κυριολεκτικῶν ἀπὸ Κινέζους πειρατάς κι' ἀπὸ τὴν πολυπλήθη συμμορία τοῦ δράκιουρσάρου Μπουσκαρέν.

Ἐκεῖ δι Φρικέτος εἶχε βρῆ μερικούς συμπατριώτες του, οἱ διποὺ οι πειρατούντουσαν σὲ διάφορες ἐπιστημονικῶν ἐνδιαφέροντος ἔρευνες. Οι ἐπιτήμονες αὐτοὶ, ήσαν διόπτωρ Λαμπερέρη, δι Αντρέ Μπρεβάν, κι' ἡ Αγγλίς μις Μάγκε. Συναδεύοντουσαν δὲ ἀπὸ τὸν ναύτη Πιέρ Λέγκά, κι' ἀπὸ τὸν Μαύρο «Μαζεότε», δι πως λεγόταν δι ὑπῆρχε τοῦ Αντρέ Μπρεβάν.

Μιὰ ημέρα, πειραταὶ Κινέζοι καὶ Μαλαίσοι, μέλη τῆς τρομερῆς συμμορίας τοῦ Μπουσκαρέν, είχαν κατορθώσει ν' ἀπαγγύσουν τὴν μῖς Μάγκε. ζητώντας ἐπειδὸν υπέρογκα λύτρα. Ο Φρικέτος μὲ τοὺς τέσσερες χύτων φίλους του, ἔκαναν θαύματα κυριολεκτικῶν ἀνθρείας κι' ἐπιτδειότητος, γιὰ ν' ἀποστάσουν τὴν μῖς Μάγκε κι' τὰ χέρια τῶν ληστῶν.

Δὲν τὸ κατώρθωσαν δύμας, γιατὶ δι μῖς Μάγκε ήσαν αἰχμάλωτη ἐπάνω στὸ ίδιο πειρατικὸ διτόπλοιο «Κίνγκ-δοζ-Σῆ» («Βασιλεὺς τῶν Θαλασσῶν»), στὸ διποὺ τέσσερες δι άρχικουρσάρους Μπουσκαρέν, ἀπαράλλαχτα διποὺς δι ναύαρχος ἐπιβαίνει στὴν ναυαρχίδα. Καὶ μάλιστα θά ἔχαναν καὶ τὴ ζωὴ τους οἱ πέντε πιπτοκοὶ φίλοι—οἱ μιὰ ἀπὸ τὰς ρυφοκινδύνες αὐτές προσπάθειές των—διν δὲν τύχουν νὰ τοὺς σώσῃ ένας μικρὸς Κινέζος.

Ο μικρὸς αὐτὸς Κινέζος, εἶχε τὸ Εδρωταϊκὸ δίνυμο Βικτώρ. Ο δόκτωρ Λαμπερέρη τοῦ εἶχε σώσει διλότε τὴ ζωὴ ἀπὸ μιὰ τρομερὴ δάρωστεια, ἡ δότια τὸν βασανίζει. Μιὰ εὐγνωμοσύνη βαθειά κυρίευσε τότε τὸ Βικτώρ, γιὰ τὸν δόκτωρα καὶ γιὰ τοὺς φίλους του, καὶ προσπαθοῦσε πάντα νὰ τοὺς φαίνεται χρήσιμος.

Ἐτσι καὶ τὴ βραδυάκα εἶκείνη: «Αφοῦ τοὺς ἔσσουε πρῶτα, ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ἐνέδρα τῶν πειρατῶν τοῦ Μπουσκαρέν, προειδοποιῶντας τους ἔγκαρφων γιὰ τὸν κίνδυνο, τοὺς πῆρε κατόπιν στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ τοὺς κρύψῃ ἐκεῖ διάστοι περάσει δι κίνδυνος;

—Χαίρω πολὺ ποὺ σᾶς ξαναβλέπω, μίστερ Σάμ...

Ο πατέρας τοῦ Βικτώρ, ήταν ένας πανίσχυρος Κινέζος μανδαρίνος, γνωστὸς ὡς «Ο Μανδαρίνος μὲ τὸ Σάπεφιρο». Συγχρόνως, μιστικὰ ἀπὸ δόλους, ήταν καὶ ὑπαρχηγὸς τοῦ τρομεροῦ άρχικουρσάρου Μπουσκαρέν.

Πρόδυνα δέχτηκε στὸ μέγαρο του τοὺς πέντε φίλους, αὐτὸς δι μανδαρίνος. «Ἄν κι' ήταν ἀπασιοιας κι' ἐγκληματικῆς ψυχῆς δινθρωπος, διστόσσος δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ. Θὺ στὸ δόκτωρα Λαμπερέρη χρωστοῦσε τὴ ζωὴ τοῦ μονάκριθου παιδιοῦ του. Γι' αὐτὸς, διφοῦ τοὺς ἔκρυψε στὸ μέγαρο του καὶ τοὺς φύλαξεν μερικές ημέρες, τοὺς εἶπε μιὰ βραδυά:

—Θύ σᾶς ἀπασιοιλύκα τὸ ζέκι, κύριοι... Μου τὸ ἐπιβάλλει ἡ εὐγνωμοσύνη μου αὐτὸς τὸ καθῆκον, ἀν καὶ διατρέχω μεγάλο κίνδυνο κατόπιν... Είμαι δι υπαρχηγὸς τῆς ἀπειροπλήθησος συμμορίας τῶν Κουρσάρων, καὶ προσβούντας τὰς μυστικὰ σχέδια τοῦ δράκηρου μου Μπουσκαρέν, θύ τιμωρθῶ μάμελιχτα, ἀν τυχὸν μὲ άνακαλύψη ἀργότερα...

—Θύ στὸν Λαμπερέρηρέ δρκίστηκε ἐπίσημα, ἐκ μέρους καὶ τῶν θλώλων συντρόφων του, διτὶ ποτὲ δὲν θύ τοὺς ξέφευγαν δισύντα λόγια ἀπὸ τὸ στόια, κι' διτὶ θά κρατοῦσαν μυστικές στὰ βάθη τῆς ψυχῆς των πάντας, τὰς μποκαλύψεις τοῦ Κινέζου.

Καθημύσασθενος τότε δι μανδαρίνος μὲ τὸ Σάπεφιρο, ἔξακολυψόμενος:

—Ο τρομερὸς δράκηρος μου, φαίνεται διτὶ ἀγάπησε τρελλὰ τὴ μῖς Μάγκε... Γι' αὐτὸς, δὲν σκέπτεται τώρα νά τὴν διευθερώσῃ, διστὸπα λύτρα καὶ να τοῦ προσφέρουν... Τὴν δύνησης στὸ πιό διπάτο λημέρη του: Σ' ἔνα μικρὸ δηλαδὴ νησάκι, καταμεσῆς στὸν Ίνδικὸ Ωκεανό, διλόκληρο διπὸ κορδλιά καμωμένο, ἀγνωστὸ σ' διστοὺς τὸν ναυτικούς, καὶ γνωστὸ μονάχα στὸν ίδιο καὶ στὸ ἐμπιστό πλήρωμα τοῦ δικοῦ του ἀρχιτεπατικοῦ πλοίου...

..... Κατόπιν, τράβηξε γιὰ τὴν Αὔστραλια δι Μπουσκαρέν.. «Ἔχει κάποιο μεγάλο σχέδιο εἶκει.. Τὸ ἔξτης: «Οταν πρωτοβρέθηκε χρυσάφι στὴν Αὔστραλια, ἔτρεξαν ἔκει: χυλάδες χρυσοθήρων ἀπὸ ὄλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου... «Ολοὶ σχέδιον ἔκαναν τὴν τύχη τους, γιατὶ τέθρισκαν ἀρθρον κι' οι ἀγριοὶ κόποι τους ἀνταμειθούσουν μὲ τὸ παρπάνων.

..... Φυσικὰ δύμας, ἔτρεξαν καὶ λησταῖς. Σχημάτισαν μιὰ ἐπὶ ἔξη διλόκληρα χρόνια τριγύριζαν τὰ διαμοντότοπα τῶν διαφόρων χρυσωρυχείων, φορολογώντας τοὺς δισυτυχεῖς χρυσοθήρας.. Τὸ δράχηρειο τῆς συμμορίας, βρισκόταν κοντά καποὺ στὴ λίμνη Τύρρελλ... Στὸ κρυδὸ αὐτὸς λημέρη τῆς συμμορίας ἀποθιεύεντουσαν τὰ λάφυρα τῶν ληστῶν, τὰ δοπιά—ἐπὶ έξη διλόκληρα χρόνια -- εἰχαν διέλθει σὲ Ινδιγιάδη ποσά χρημάτων, καὶ σὲ μαμβήτου πλοίου στοιχὸς καθαρού χρυσαφιού!...

..... «Ηταν γνωστὸ μονάχα στὸν άρχισυμμορίτη καὶ στοὺς κυριωτέρους δι υπαρχηγούς του, αὐτὸς τὸ κρυδὸ θησαυρολάκιο τῆς πολυπληθεστάτης συμμορίας!.. Τώρα δύμας, δὲν δέρει κανένας πειά πο δικριθῶ διροκεταί!.. Κι' δι λόγος εἶνε δι έξτης: Μιὰ ημέρα, ἔσαγηριμένοι ἐπιτέλους οἱ χρυσωρύχοι ἀπὸ διστοὺς ἀρχαράτων, τὸ διπὸ τοὺς εἰχαν ἐπιθέλει οι λησταὶ ἐπὶ έξη χρονία, συνενοήθηκαν μεταξὺ τους, κι' διργάνωσαν μιὰ ἀγριωτάτη ἔνστηλη διπίστασσα.. Βοηθημένοι διστεροὶ κι' δι πλεὺς τὶς διστυνομικὲς ἀργεῖς τῆς ἀπαρχής Βικτώριας, ἀσχοισαν ένα σαστὸ δισυνοποιητήριο διστοῦν ληστῶν, τὸ διπὸ διηκόνησε ἐπὶ διχτὸ μῆνες.. «Η γιγαντιαὶ αὐτὴς παγάνως ήταν καρποφόρος: «Ο διρχισυμμορίτης,

